

Ki töltötte a poharamat félig

Кем налит был стакан до половины

Ki töltötte a poharamat félig,
S mért nincs a rózsa már az asztalon?
Nincs rózsa! Terjeng kármin foltja mégis,
És illata a hűs üveglapon.

A paplanod lecsúszott virradatkor,
S te fölkeltél, míg szunnyadt a világ,
S keresgélte a vízzel teli kancsót,
S bejártad otthonom minden zugát.

Nem a te fényed most a csillogó víz?
S nem múlik ujjnyomod az üvegen,
Mintha a hajnalt, melybe visszaút nincs,
Nem óvná úgyis emlékezetem.

Örölsz talán, míg hófehérben alszol,
S álmon-valón át küldöd permeteg
Fényed, hogy nem kell szólnod már magadról,
És emlékezni rád nem is lehet.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)